

Sygn. akt III Ca 826/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2022 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt I C 2217/20

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 826/21

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej w wyroku z dnia 21 07 2021r. uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanej Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.975, zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 02 2019r. oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 05 2011r. o kredycie konsumencki, art. 509 § 1 k.c. oraz art. 84

\i 86 k.c. Dokonał oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego i w jej ramach ocenił,

że powódka wykazała, iż doszło do skutecznego zawarcia umowy cesji,

w konsekwencji czego zarzut pozwanej braku legitymacji czynnej po stronie powódki jest nieuzasadniony i równocześnie brak jest podstaw do kwestionowania umowy

„co do relacji wartości wierzytelności i ceny jej nabycia”. Następnie przywołał pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 12 2019r. (III CZP 45/19) „przewidziane w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 05 2011r. o

kretycie konsumentki uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję

za udzielenie kredytu”. Podzielił oceną wyrażoną przez Sąd Najwyższy w ramach przeprowadzonej analizy tej regulacji, że „obniżenie rzeczonych opłat nie może ograniczyć się do uwzględnienia jedynie kosztów przedstawionych przez kredytodawcę jako zależnych od okresu obowiązywania umowy” i uznał, że powódka co do zasady może domagać się proporcjonalnego zwrotu prowizji. Oceniał, że zaproponowany przez powódkę sposób proporcjonalnego zwrotu kosztów „jest najbardziej czytelny”.

Ponadto stwierdził, że żądanie pozwu w zakresie odsetek jest całkowicie uzasadnione, gdyż wynika ono wprost z treści art. 52 przywołanej powyżej ustawy oraz że zupełnie bezpodstawny był zarzut pozwanej naruszenia przez powódkę regulacji art. 5 k.c.,

gdyż pozwana nie wskazała nawet na czym miałyby polegać działania powódki,

które należałoby ocenić jako niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

O kosztach procesu orzekł stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **pozwana Bank (...) S.A. w W.**,

która wniosła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz

od powódki zwrotu kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie jego uchylenie

i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania

– przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono wskazane w apelacji regulacje prawa materialnego w sposób w niej podany.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował dochodzone roszczenia, i prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji.

Mają one podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu wyroku źródłach dowodowych, których ocena jakkolwiek niezmiernie lakoniczna mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i Sąd odwoławczy ją podziela.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Prawidłowa jest także dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego.

Ma ona prawne odniesienie w przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prawidłowo zastosowanych regulacjach prawnych i Sąd odwoławczy przyjmuje

ją za własną (art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c.)

Dotyczy to w szczególności zastosowania regulacji art. art. 49 ust. 1 ustawy

z dnia 12 05 2011r. o kredycie konsumentki.

W zależności od rodzaju zastosowanej wykładni tej regulacji prawnej (wykładni językowej, czy też wykładni celowościowej) możliwe są dwie metody obliczenia wysokości kwoty podlegającej zwrotowi kredytobiorcy w przypadku wcześniejszego spłaty przez niego kredytu.

W przypadku pierwszej wykładni (wykładni językowej) „„Komentowany przepis odnosi się jedynie do tych świadczeń kredytobiorcy, których wysokość lub powstanie zależy od okresu kredytowania, czyli okresu, na jaki udzielono kredytobiorcy kredytu” – w przepisie posłużono się nieprecyzyjnym sformułowaniem: „czas obowiązywania umowy”” (Tomasz Czech „Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, WKP 2018r.; Podobnie A. Kopec, [w:] M. Chruściak i in., Ustawa..., s. 168; niejasno Z. Ofiarski, Ustawa..., s. 366.).

Natomiast w przypadku wykładni celowościowej w której ramach priorytet nie nadaje się literalnemu brzmieniu regulacji, lecz jej celowi – w tym wypadku leżącemu u samych podstaw uchwalenia ustawy - w postaci dążenia do pełnej ochrony interesów konsumentów: **„Art. 49 ust. 1 ustawy należy rozumieć w ten sposób, że w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego następuje obniżenie wszystkich możliwych kosztów takiego kredytu, niezależnie od ich charakteru i niezależnie od tego, kiedy koszty te zostały faktycznie poniesione przez kredytobiorcę, z tymże wyjątkiem, iż redukcja ta ma charakter proporcjonalny, tj. odnosi się do okresu od dnia faktycznej spłaty kredytu do dnia ostatecznej spłaty określonej w umowie”** (Stanowisko Rzecznika (...) i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie interpretacji art. 49 ustawy

o kredycie konsumenckim, W., 16.05.2016 r., (...); Podobnie

E. T., Redukcja kosztów kredytu konsumenckiego a przedterminowa jego spłata w świetle art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim, Studia (...) 2016, t. C, s. 163 i n.).

Sąd Rejonowy ferując zaskarżone orzeczenie - akceptując zastosowaną przez powódkę metodę wyliczenia wysokości dochodzonego przez nią roszczenia - w istocie opowiedział się za drugim ze wskazanych sposobów wykładni omawianej regulacji prawnej, a Sąd odwoławczy wybór ten podziela, gdyż metoda ta w pełni realizuje cel ustawy.

Została ona prawidłowo zastosowana przez Sąd Rejonowy przy ferowaniu zaskarżonego wyroku.

Dlatego podniesione w apelacji zarzuty są chybione, a apelacja bezzasadną

w rozumieniu art. 385 k.p.c., a to z mocy zawartej w niej regulacji prowadzi do jej oddalenia.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację

art. 98 § 1 i 3 k.p.c., biorąc pod uwagę, pozwana w całości uległa w tym postępowaniu i dlatego powinna zwrócić powódce poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty.

SSO Leszek Dąbek